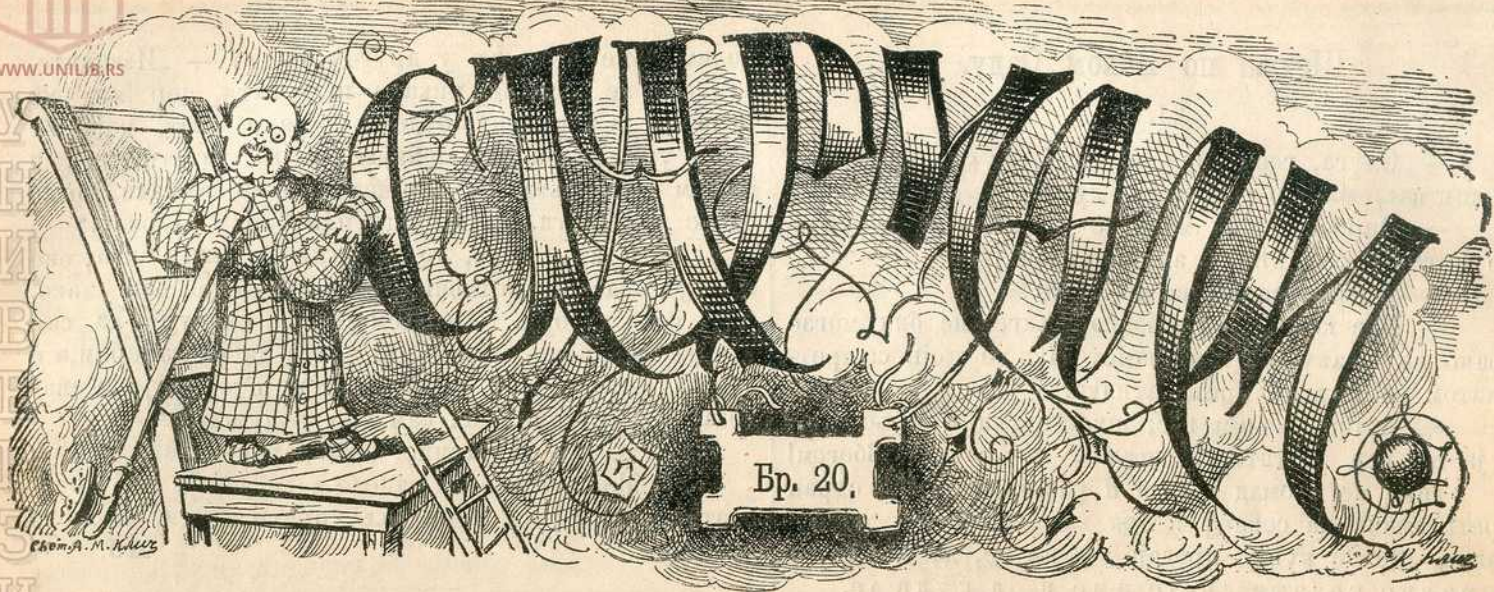

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

„Стармали“ излази 10. 20 и последњег дана у сваком месецу. Годишња цена 4 ф., годишња 2 ф., на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, и друге крајеве на целу годину 50 гр., на по год. 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

ИЗДАЊЕ ШТАМПАРИЈЕ А. ПАЈЕВИЋА.
У Новоме Саду 20. Јула 1880.

ГОДИНА ТРЕЋА

Писма и све што се тиче уредништва, нека се пише на адресу Др. Илије Отђановића у Новом Саду. Преплату пак и огласе, ваља слаати на штампарију А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Покојне бабе Јане хрђава навика.

Док је била нешто млађа
Бојала се Јана „шлога“ —
(Мора да је пила вина
Из бокала дубокога).

Ужегла се више пута,
Баш ка' оно несан сир, —
Пустили јој мало крви,
— Па је опет био мир.

Не потраја неко време,
Опет дркће као прут, —
Хајд', опет јој жилу сеци
И по други, трећи пут.

Бербер шкљоца, — сад је четир,
Ево сад је већем пет!
Баба Јана све је блеђа,
Као авет плаши свет.

Бербере је измењала
Данас овог сутра тог, —
Грке, Србе, Немце, Англе,
И Фелчера северног.

Зима прође, — опет баба
Преврће се као црв.
— Зар свет нема друга посла
Већ бабама пуштат' крв!!

Рекнеш-ли јој: „Седи с миром!“
Тај је савет љуто вређа.
Јербо баби бучи глава,
Уши зује, сврбе леђа.

Да је баба трошна, слаба,
То већ ником није тајна.
Она мисли: то је снага, —
А то беше слабост крајна.

Опет пружа леву руку:
„Пуштај, свиснух од једрине!“
Бербер шта ће? — послуша ће,
Да ју једном с врата скине.

А кад баби нестакрви,
Водена се болест оте, —
Воде ј' било толко много
Да су по њој ишле флоте.

Сад, ил вода, — или флота,
Баба Јану то угуши.
Па и моја песма ова
Сад би могла да се сврши.

Не бих песму ни напис'о,
Кад нас ова баба Јана,
Кад нас не би тако јако
Подсећала на — Султана.

Шетња по Новом Саду.

XLVI.

— Слуга, господине, ха баш кад сам вас видео, молим вас, колико сам ја још дужан за „Стармалог“?

— Опростите, ал мене се то ни мало не тиче, то ћете морати ићи у администрацију.

— А како ви то да не знате?

— Све кад бих и ја водио књиге, не бих могао овако на сокаку знати на памет како ко стоји са претплатом од хиљаде претплатника.

— А оно, молим вас, шиљите ми и даље лист а ја ћу већ платити; пошљите ми рачун. Збогом!

Тако ме ономад освоји и разговори један стран претплатник на сокаку и тек кад се изгубио за бурадма, где се купус продаје, сетим се, да ми је заборавио казати своје име и од куда је.

Ја сам се међутим журио у варошку кућу да платим порцију, дакле нисам ни мало „стармалски“ био расположен, него ми је било чисто мучно, као да читам Пелагићево „Умствовање здравога разума,“ кад ме ерете наш добри г. З. из П. и одведе ме мало на страну:

— Имам нешто врло добро за „Стармалог“...

— Па изволте ми поштом послати —

— Не, не, чекајте да вам сада приповедим.

Ја сам био жртва моје уредничке учтивости. Трајало је $\frac{3}{4}$ сахата. Ја сам стојао као исповедник, а г. З. ми је тијо шапутао на уво, што је знао и чуо о једном великом господину. Завршетак је његових речи био оно уобичајено: само немојте да се чује да је од мене? Задржавање ово на сокаку тако је досадно и тако ме је и овога пута једило, да сам чисто изгубио вољу и порцију ићи да платим.

Тек што се удалих сво ти браца Ђ. члана друштва са политичких басамака:

— Јесте л' чули за пирешко звоно. . .

Ја сам већ био три хватата далеко.

— Ал натпис, натпис . . . чуо сам иза мојих леђа, ал' му се глас изгубио у коридору тошине пиваре.

Таман изађох кроз римску порту а искрену пред а-мног благоглавољиви Авакум, г. В., мој зао дух, који ме гони свуда, гдегод се појавим: на улици, у читаоници, у бирцузу, у цркви, у променади и т. д. и свуда ми упре револвер у прса, па онда приповеда анегдоте за „Стармали“, и то оне исте анегдоте, што их је египатском фараону за време седам гладних година приповедала његова покојна стрина. Наравна ствар, да он то приповеда, као своје најновије вице, које је он датом приликом на кремену његовог мозга сцилом своја оштроумља искресао.

Срећом су ту у близини Дерини фијакери, скочим у један и заповедим у први мах да тера ма куда само да што пре изиђем из загушљиве и несносне атмосфере красноречивих лифераната прастарих вицева за „Стармали.“

Друга је врста сокачких нападаја искање рачуна, за што ово или оно, што је дотични послао (у неплаћеном писму) уредништву, није изишло у „Стармалом.“ „Изишло је, ал' није ушло!“ Ал'

молим хоће л' изићи у другом броју? — „Извините, али оно не можемо никако штампати, јер ми смо ради да „Стармали“ буде и остане лист, који ће моћи увек и најбезазленија девојка читати себи и својим родитељима, а оно што сте ви послали, могло би се штампати у Америци или бар у Паризу.“

— Е ал', знате, то је цела истина било; оно што је онде о кметовици писано, то је баш тако, цело село говори. Само немојте да се чује, да сам вам ја саопштио, нисам рад знате да се замерим, а и дужан сам јој осам мерова жита, што ми је јесенас позајмила за семе, кад сам био у нужди. —

Па то сте ви, амице, благодаран човек!

— Молим само да зацело дође, јер ја сам претплатник, па ћу се и на даље претплатити, ако ово метнете. **Аб.**

Б у к в и ц е.

Т.

Трпиња. — Место, које је у најновије доба многе параде претрпило, и опет живо остало.

Тунел. — То ће бити рупа испод Варадина града кроз који ће се жељезница, као кер испод капије, провлачити.

Тринајест. — Несрећан број; толико је њих потписало вуковарску адресу.

Трбух. — Види: архимандрит.

Трафика. — То је рођена сестра господара Штемпла; обоје су близанци: т. ј. у једно су се време родили. На њихово одгајање троши свет много новаца, дакле мора бити, да су честита деца.

Три у оку. — Разни народи и људи зову овај три сваки друкчије: Хрватима је н. пр. ћирилица; Мађарима „Застава“; Тиси она десеторица, што би он да их пошље у Америку и т. д.

Теремтете. — Види мађарског галантома.

Тротоар. — То је оно место пред новосадским кућама, где стоје гомиле песка и камења, где закрче лебарнице и бурад са катраном, где се сипају помије и цеђ и где се публика у вече најрадије шеће.

Титула. — Кад једном човеку натоваре тридесет општих бесплатних дужности, те је члан одбора „Срп. читаонице“, управног одбора „Матице српске“, црквеног одбора општинског, школског одбора, одбора за купљење добровољних прилога за пострадале Сегединце, одбора за народно позориште, одбора за приређење „Беседе“, члан певачког друштва, члан репрезентације, одборник политичног „Кола“, члан одбора за попис бирача, одборник за старање о вентилацији јовановске школе, члан одбора, кој: ће саставити уговор са школским баштованом, и т. д., и т. д., а други — који би имао више времена на те ствари, седи међутим у кавани или на агенцији, док се онај кукавац зноји у седницама и трчка по вароши, ал' за то бар има титула!

Темерин. — Место рођења свију новосадских слушкиња и дојкиња Мађарица.

„Турски народ.“ — Ишчезнуо је испред „Недељног листа“, „јакко воск тајат от лица огња.“

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Тајна. — Тајна је оно, што зна само једна жена и Мита добошар.

Терати. — У С., у С. и у С. највише терају кера.

Таст. — Ово још и којекако, али цуница...!

Тесто. — Обично се каже: „Помрчина као тесто“, али у „благодјејанију“ је „тесто као помрчина“ (тако црно.)

Тиса. — Тиса оде у мутно море, (као и Дунав, Сава и друге реке.)

Терпсихора. — Богиња играња на балу и курисања. Са Хигејом (богињом здравља у вечитој је завади, (ал то су женски послови!)

Тестаменат. — Негде далеко од Кинеске тестаменат нема важности, ако је онај, који га је оставио, умр'о. Дотично се имање онда из галантерије досуди женама, и то само имућнима. Јер само ове умеју трошити, а сиротиња не уме, јер није никад ни имала шта да троши.

Трепетник. — То је књига, која нас учи, да кога сврбе леђа, добиће батина.

Аб.

Изреке и пословице.

(Са мало додатка)

Не тражи преко леба погаче, — него преко каквог високог протектора.

Два лоша избише Милоша, — ал не оног Обилића.

Коме је пчела за клобуком, сам се сећа, — ал коме је пчела за камилавком, тог морамо ми да сећамо.

У жене је дуга коса а кратка памет, — неке су пробале да подсеку косу, ал ни то не помаже.

Светац се познаје по вечерњу, — а свечарство по појугарју.

Реци па утеци! (Добро је кад кад и обратно учинити.)

Бог не плаћа сваке суботе, — зато Брудер-Јашин лист изилази недељом.

Човек не зна шта га чека, — а нарочито ако није платио порцију.

Сит гладном не верује, — а гладан ситом још мање.

Крпеж, трпеж, кућу држи. (Т. ј. њихов крпеж, а наш трпеж).

Јака матка така Катка. (Али матка има и универзитете и академије, а Катка ни једне гимназије своје.)

Зец у шуми а ражањ се спрема. (Само што није увек зец оно што се мисли да је зец).

Ближа је кошуља него јапунце, — т. ј. нама, али адвокатима и ексекторима је ближе јапунце, — т. ј. наше.

(W. L.) Све је на земљи сама сујета. (Зато фризер и маршандмоде неће никад пропасти).

Нико није сретан пре смрти, — осим ако пре тога умре.

Ко говори, кад треба да ћути, —

Тај ће брати јадике.

(А ко ћути кад треба да виче,

То су српске владике).

Д. Д.

Нов речник.

(Исправљен у логичном смислу.)

Бравар. (Момак који чува браве).

Неумитне судије. (Судије, који се нису умилли).

Тудиндан. (Седан, Солферино, Видовдан и т. д.)

Аксиома (Телеграм уреднику „Истока“.)

Волар. (Geliebter).

Срчика. (Баба, која често пијучка ракије).

Белај. (Снег).

Лаконичност. (Коров).

Изложба. (Кад кога истерају из ложе).

Калабрија. (Кавана код Енглеске краљице у Пешти.)

Инокос. (Човек, који носи пароку).

Класичан производ. (Жито, Зоб, јечам).

Паранос. (Жељезница).

Мастило. (Сланина).

Амин!

Тврдица.

— Један тврдица падне у море, и удавио би се, да неки рибар недотрчи с чуном те га избави. Тврдица кад се мало поврати и одмори, извади четрдесет форината и рекне: „је си задовољан са овом наградом?“ — „Јесам“ одговори рибар. „Али признајеш ли да без мене ти неби ово заслужио?“ — „признајем“ одговори рибар. „Дакле, кад смо заједно ове новце зарадили, ја ево узимам половину.“ рекне тврдица, и узме двадесет форината, а продужи даље: „признајеш ли да сам ја већу муку и опасност имао него ти?“ — „признајем“, рекне му рибар „Дакле треба, бар пет форината више и да примим“ и узме пет форината: „сад, мој драги — продужи тврдица — ја сам поквасио моје хаљине, и са тим бар двадесет форината штете имам. Кад смо делили добит, треба и штету да поделимо: и по томе ти имаш мени јоште пет форината да дадеш; али ја ти то поклањам.“ — „Хвала!“ одговори рибар и оде.

Разговор.

Осечани. Та чекајте, људи, није нам стала крава на ногу.

Старм. Није крава, јер не даје млека. Ал нешто налик на краву, јер има рокове.

Е, гле, шта би људима!

Шта то виде наше очи,
Ил смо можда сањали!
Је-л' то Ћира? Је-л то, Спира?
Ала су се смањали!

Нису, брате, смањали се, —
Лоша ти је логика;
Отишли су мало даље,
Па те vara оптика.

А баш да су смањали се
Не би ни то био јад, —
Нека људи буду мањи,
Само нек им већи рад.

Неда буде тело мање,
Само нек је већи зор;
Нека буду уста мања,
Само нек је јачи збор.

Ћира, Спира, самосвесни,
Знају шта је њихов дуг.
— Нек се свако мало стесни,
Ето делу шири круг!

Нек је само њива већа,
Макар био мањи дом;
Ћира, Спира пример дају:
Како ради економ.

* * *

Рошфору.

Еј море, Рошфоре,
Шта о теби говори!
Да не видиш бела дана,
Ни зоре,
Да још идеш старом Лампом
Кроз шоре.

* * *

Ал теби је република
Ка' и трон,
Гамбета ти мрзак ка' и
Наполон.
Чини ми се ти си неки
Ветрогон!

* * *

Истина се друкче прима,
— Друкче лаж.
Друкчије се жито жање.
— Друкче шаш;
Све мерити једном мером,
— То ј' бламаж.
Ал ти канда само псоват',
Грдит' знаш!

С.

Ћира. Јеси-ли чуо најновији телеграм.

Спира. Стани, неговори даље.

Ћира. Ја у телеграме, који се почињу са канда, не полажем много важности.

Ћира. Даклем одсада ће се на жељезницама завести гостионице, у њима ће путници путујући моћи јести и пити.

Спира. Оће-ли тако бити и на жељезницама које воде у Босну?

Ћира. А зашто то питаш?

Спира. Волео бих да званичници, који у Босну иду не долазе у њу гладни, већ да буду колко толко сити.

Ћира. Бога ти, шта би био наш министар просвете, кад би му се омакла црвена фотеља, на којој сад седи. — За шта би га ти препоручио?

Спира. За свашта пре, само за писмо оношу не.

Ћира. А зашто?

Спира. Зато, јер незна ни то, да писмо треба предати ономе, на кога је адресовано.

Ћира. Јеси-ли чуо, шта је рекао Наполеончић Плон-Плон?

Спира. А шта?

Ћира. Рекао је, да он не воли странпутице.

Спира. Ја му потпуно верујем, да би он волео преким путем доћи до француског престола.

Ћира. Даклем папа даје штампати нека акта, — а сам својеручно води коректуру.

Спира. Врло паметно. Како би то лепо било, кад би и наш „Стармали“ нашао каквог „непогрешљивог“ коректора.

Ћира. Зашто је, приликом Апатицковог процеса, суд у Пешти трајао целу ноћ.

Спира. Знаш брате да је Правда слепа, а сад се претворила у слепог миша, који само ноћу види.

Ћира. Јели истина да султан тражи летву да свога брата убије?

Спира. Није летву него Фетву.

Ћира. О, слава богу, каква још оружја неће бити на свету.

Ћира. У Минстеру посветиће се нова Академија. Том приликом даје министар ручак. За сваког ђака плаћено је 15 чаша пива.

Спира. Чудновато. Ако ти ђаци загасе своју жеђ пивом, шта ће остати за науку!!

В о н м е н.

У Русији синод држи веће,
Он потреса сад црквене свеће.
(И право је синод да разбира
Пуном вољом, неуморним жаром,
Каква светлост треба да се бира,
Да засија пред божјим олтаром).

И нашли су (на дику им служи)
Да је свећа по изгледу фина,
Ал је њена унутарњост ружи,
— Те су свеће пуне парафина.

Чиста воска наша црква тражи;
Пред олтаром све нека је свето.
Зато ј' синод против парафина
(Евала му!) изрекао вето!

Бог да живи старатеље таке,
Ал владике нису свуд једнаке;
Воље разне, подвизи су разни, —
Неки трпе и веће саблазни.

Поред њине бриге и старања
Доћи ћемо још до тога стања
Да ће палит' иноверна тама
Пред олтарем нашег светог храма
(Јер већ има утрвених стаза)
Да ће палит' чудновате свеће,
Чудне свеће, — не од парафина,
Већ од бркомаза.

А наш синод, тако ми се слути —
Он ће, — он ће — и на то да ћути.

Злогук.

Абдул Хамидов одговор Великим силама.

(По „Улку“ — ал не сасвим по њему.)

Да, ја чујем све, што ми велите;
Ја у вашем пријатељству живим;
Имам срећу слушат', што желите;
Памети се вашој увек дивим.

Ја ћу, — то јест како Алах спреми, —
Било б' добро, да се и он слаже;
Васдан мислим, — ал опростите ми
Послуш'о би, да ми пророк каже.

У ш т и п ц и.

§ Писац „Србина и његове појезије“ каже, да из новосадске мађарске гимназије изилазе људи, а из српске — умни богаљеви. Између редова пише: „Турски народе,“ превазишао сам те!“

☉ У допису из Осека („Застава“ бр. 109), стоји за г. Јоцу Јаношевића, нашег милозвучнога певца, да је он, „већ сто двадесет година“ у Осеку. Ако је он доиста толико година певао, онда није чудо што је сад добио тако рђав глас. (Неки држе да је „сто“ штампарска погрешка место „ето“, али г. Јаношевић ће ваљда поправити ону погрешку).

△ У Осеку се пре времена појавио убоги Лазар. Не знам хоће ли имати посла врбица. Ал свакојак се Осечани неће више ослањати на врбов клин.

= Кажу да је осечки Лазар до сад увек бивао „во видје голубиње.“

‡ Кад се калуђери не смеју женити, онда им не треба ни (по)вереница.

? Новосадске мачке виделе од бечлија, па и оне држе шицн-фест.

☞ Неки доктор у Њу-Јорку опкладио се, да 40 дана неће ништа јести, но само пити воде. Ал баћа Совра из Лединаца вели да он више пута по 40 дана и дуже не пије ни воде.

! Чујемо из Београда, да су неки владини фотографи скинули Миту Ракића. Ђ. Јакшић пише овим поводом наново свеје „Прве жртве.“

⊙ Један ђак у некој гимназији, који радо лупа прозоре чујемо да се разболео, добио је истерију.

□ Један стари дужник „Стармалов“ вели, да је њему од свију чланака у „Стармалом“ најсмешнији и позив на претплату,

§. Либералци (слободњаци) у Руми изабраше за посланика бана Пејачевића. Ко сад може рећи, да то нису банови слободњаци?

Т в р д и ц а.

— Један тврдица дође Молину, већем тврдици, да би га поучио у штедњи. Молин, кад чује за што је онај дошао, одмах дуне те угаси свећу говорећи: „о томе се можемо и у мраку разговарати.“

Путовање преко венца у Раваницу.

О Видову-дневи 1880 год.

(Свршетак).

Тако помагајући, обазрем се и видим мога притл' Со-
время, дадем му знак, да ближе дође и шанем му,
да поред мене стане, те да и он помаже, што већма
може, (јер исти је пусто грлат), е брате, да ти је
чути, када се притл' Соверем успе, сбуну све пев-
чике тако, да се св. оци обазреше, да виде, какво
је то чудо (мислећи, да се није какав из шуме под-
крао), ја на њега очима, да мало тишије поји, али
нема ту ништа, кад се приша раскорачи, те дигне
главуру, нема тога, ко ће га уталожити. Сврши се
и тај акат, а св. оци пођоше са кољивом и колачем
у трапезарију (као да хоћеју траг да замету), а ја
мом приши намитнем, само за њима, па што њима,
то и нама, намера ће већ бити постигнута; — јест'
ако ти не треба, они ту читаше и појаше мало, па
ево их опет на поље (устумараше се штоно реч:
ко Максим по цркви). Еј наопако пришо, неће бити
ништа од наше препоруке; но ипак само за њима,
па куд пукло.

Дошавши шњима у цркву, одоше наше бце у
олтар, оста ја и приша (кукајући и горко прокли-
њући) са неколицином народа, који беше такође наши
назора, а остала практичнија браћа, одоше пре и по-
стараше се сами за себе, где ће и шта ће обедовати.
Чекам ја, и приша св. бце и готово сами остадосмо
у цркви, али њих ни од корова „Изгибл бјаху и не-
обрјетосасја“. — — Еј мој притл' Совереме речем
му ја велегласно: „Совершишасја“ — него упри у
се и у своје кљусе, но он ме не разумеде, него
разрогачи очи, те ми оштро набречне: ја за данас
више упирати не могу, јер сам упирао доста, док
нисмо дошли, а друго ја сам гладан врло, — та зато
ти и говорим, хајдмо да што потражимо у кљуи.
Дођемо колма, а не далеко пеку два јагњета на ра-
жњу, ха! Бог да прости пришо, ето нама ручка, него
иди и купи једну килу јагњећине, он с места послу-
ша ме и оде, јест, кад он тамо, ал окретачи сунуше
на њега; ово ми печемо за калуђере а не за које
какве вркапуље; и тако нагробуси и ту приша за
своје готове новце. Шта ћемо сад вели приша? ни-
шта друго отвјешчам, него хајдмо по тргу, те ћемо
ваљада наћи што за јело, и тако би, намеримо ми
код једног бајана што продаваше јагњећине, две за-
оставше јагњеће главе, ха! то ја бегенишем рече
приша (мозга мало) најпосле склоним се ја, кад не
беше бубрежњака и остали удова; донесавши главе
колима, ту ми со славоју јеђасмо, слушајући како
опе у трапезарији за ручком одврћу „многаја“ (све
на тон деспота). Ова дивна мелодија отаца (а и бла-
говони мирис трапезарије) јако трону мога пришу,
да зажели и силом увући се у трапезарију и по-
заве мене, но ја испуњен са озлобленијем, одбијем
му понуду, но кад види приша, да се ја јако опирем,
почне ми претити, да ако не узидем шњим унутра,
да ће ме оставити у обитељи; еј наопако пришо,
јошт ми то треба, па сам онда прошао ко Ферко на
трешњама. Но знајући му ћуд (да је зовнут мало

на баду) ништа ми не преоста него обећати му, да
ћу му жељи за доста учинити.

Упутим се трапезарији и дошавши до врата,
нађемо ту певчике који при литурђији певаше и ја
мислећи да су већ ручали, поздравим их по обичају:
наздравље господо, слуга сам понизан; на које ми
коровођа стискивајући стомак одговори потмуло: „на-
опако нам наше здравље, кад не гуштају оце унутра,
велећи да имају сувише гостију, те немају за нас
места,“ (које не беше истина). Ја ту сажалевајући
конкуренте моје а мало у себи и светећи им се, из-
губим јошт већма вољу ући унутра, али кад се се-
тим пришине претње, оћеш, нећеш, мораш. — Та-
ман приша за скакавицу, а ја брже дрпнем га со-
зади, и он се обрне, на које га ја лепо умолим, да
он први уђе, а ја ћу га после кобојаги тражити (ко
Сомборски звонари при свечари) и тако замољен при-
ша уђе, а ја беж' од врата, па по ходнику шетам
тамо амо смишљајући здравицу, како ћу преподобном
оцу наздравити кад унутра уђем. Таман ја нешто
злеудо изкумпутиро, (тешко је против савести своје
војевати) ал' ето ти мога притл' Соверема као испод
жига, чим га опази прођоше мрави кроз аме, јер на-
пред виде, да је приша прошао као Крста са кесе-
гама. Дошавши ми ближе упитам га нестрпељиво,
шта је пришо? какав је дочек? тебе канда иншта-
лираше св. оци? — Кад приша мало од јарости одане,
поче ми причати дочек братије овако! Уђем ја сасвим
учтиво унутра, запитам, које је преподобни отац игу-
ман, један од братије даде ми знак на једног бело-
брадог мало пећелавог старину, кога чим сам видио,
мал' ме фршлог не дарну од његова умилна погледа,
но ипак приберем се, приступим му по адету, руци
и он ју пружи сасвим презрительно, а рука му брате
стоји као аљмашка рипида, ја пољубивши или боље
рећи целујући га у руку (ма да ми од срца не и-
ђаше, јер помислим кад сам међ' вуцима, морам шњима
урлати) представим му се овако: „Ја сам из даљне
земље из села весела, именом Соверем Пртљанов, ку-
пац и продавац и т. д. На ову моју представу по-
гледа ме отац Патермудије мало пријатније но пре
и запита ме громовито: јестел' ручали? јесам нешто
мало отвјешчам тихим гласом — па где? овде код
мојих кола; право ришћанине, треба човек да пази
на своје добро и да чува, јер има зли духова те вам
могу квара нанети, ето видите и ја с братијом мо-
јом тако радим, затворисмо се овди, да ово мало на-
суштника међу себе што брже поделимо, те да сваки
за својим послом идемо, један мора у цркву да на-
тасиће пази, други овамо, трећи онамо и т. д. јер
као што видите напузаше се које одкуда и свакојаки.
Кад ја преподобног саслуша, погледам околу себе, где
су врата, јер ако се дуже уздржавам „биће бране“
како ме остала братија зло погледају. — Па јел' еј!
јесул' те понудили бар са чашом вина? јесу ђавола
— (а и боље остала ми је 10 ф. у шпагу, којих сам
наменуо св. обитељи или боље рећи братији со ку-
варицама) није ми брате толико за вином жао, ко-
лико за палачинкама и путертајгом гледајући, како
братија зло конабе, по тањире направили читаве анте,
те кадкод испод обрва погледајући на ме чисто би

ми рекли: „Иди од нас сатано прокљати во огањ вјечни.“ —

Приповедавши ми тако приша у ходнику своје страданије и очинапареније, ал' упути нам се један од братије са риђом брадом, а таковоју и власију, да би човек жигицу само близу браде донео, одма би се упалила, тако је дикараст изгледао, као да је испод каца мућкове вадио; да мислећи да су се оставша братија раскајала, што пришу непонудише чашицом винца, те шиљу овога приши у потеру; јест ал' ти отац Акакије прође мимо нас као поред турска гробља, но шта смо му онда помислили а и кроз зубе изустили, можете се поштовани читаоци себи представити.

Тако озлојеђени пођемо колма, да бежимо из св. обитељи док нам се гњев није излио, јер би може бити горе прошли, него зец на Сланкамену. Дошавши колма, упрегнемо коње и кад беше све за пут готово; ал' подиже мој приша једну поприличну каменину на кола; ја га упитам: шта ћеш наопако са тим каменом? ваљда хоћеш да имаш ма какви адиђар из св. обитељи ради успомене. Он ћуташе и када седосмо већ на кола и коњи кренуше, ал' ти лати мој приша каменину, па ду шиљоме о земљу, говорећи му: „Кад ти камену, прелетио ову шуму и планине онда моја нога корачила у Раваницу — и моја придодам ја — и тако се ми осветисмо св. обитељи односно у њој налазећим се оцама.

То вече приспесмо у Нови Сад и ту саставши се са нашим познаницима, питаше нас где путујемо или смо били гдегод? — Јест били смо на једном месту и то први пут, а ако се камен неуздигне и последњи пут. Ово познаницима беше читава загонетка те им морадосмо открити, да смо у Раваници на слави били и укратко им обележимо путовање наше и раванички дочек, и уједно обећамо им да ће опширније у „Стармалом“ читати. — Ту преноћивши, подранимо и тај дан с мраком сретно стигнемо дома.

Ово изнашајући на јавност, нека служи сваком за савет, који се реши да у Раваницу иде, нека боље остане дома или ако баш неможе срцу одолети (као ја и мој приша) то нека се не узда у дочек раваничке братије, него нека понесе собом подоста пара, и нека понесе шта ће јести и на што ће сести.

У селу веселу после Видовадна написао незгодно дочекани

Амфилохије Незнановић,
што неће више у Раваницу.

Л у д и л о.

— Познато је да је султан Мурат полудио и место њега дошао на престо садањи султан Хамид. — Пре кратко време запита султан Хамид лекара муратовог: како је Мурат, шта ради? — „Непрестано је у лудилу,“ одговори лекар. „А говори ли кад год, да би желио бити цар турски?“ на ново упита Султан. „До тог степена лудила још није дошао,“ одговори лекар.

Преварио се у рачуну.

Причају да је један старац просио по Паризу говорећи: „уделите ономе који се преварио у рачуну!“ — Кад су га упитали: шта то значи, и како се преварио у рачуну? — Он им одговори: „кад ми је било педесет година, имао сам двадесет хиљада дуката, и прорачунао сам да немогу живити више од седамдесет година; за то решим се, да ништа више нерадим, него сваке године по једну хиљаду дуката да трошим. Сад ми је оамдесет пета година, а пентаеста како просим.“

Турски суд.

— У Мостару један млади бег потегне каменом да удари једног хришћанина, но овај сагне главу, и камен пролети и разбије прозор берберину Турчину, који одмах оде кадији и тужи да му се плати прозор. Кадија зовне ону обојицу, и рекне хришћанину: „казуј рајо како је било, дајем ти реч да ћу ти веровати.“ — „ево кадијо како је било, — рекне хришћанин; — овај бег баца се каменом на мене да мене удари, и да ни сам мрднуо главом, ударио би ме по сред главе; но ја мрднем главом а камен пролети и удари у прозор.“ — „почем признајеш сам — рече кадија — да не би прозор био разбијен, да ниси мрднуо главом то извади новце те плати ту штету.“

Због сеобе власника и сарадника овога листа, овај се број за неколико дана закаснио, али одјак оће све ићи опет уредније и боље.
Наклада „Стармалог“.

Најновије књиге.

(Под овим насловом навестићемо сваку књигу, која се уредништву тога ради припошље.)

Velika Srpska i Hrvatska Pesmarica namenjena narodu našem koji latinicom čita, U kojoj ima 400 pesama. Izdanje srpske knjižare braće M. Popovića. U Novome Sadu 1880 god. Cena 40 novč.

Одговори Администрације.

Г. Милану И. Бранковићу Ниш. Претплата на 3 месеца стоји 1 ф. 25 н. за Србију, и Ви сте послали само 1 ф. Изволите дакле заостали куеур књижари Валожићу у Београд послати.

Г. Милану М. Београду. Примили смо 2 ф тиме је подмирена претплата до краја Септембра о. г.

Г. Н. Каралићу, Београд. Примили смо 2 ф. за Јули-Децембар о. г. за које изволите Валожићу још 1 динар положити, и онда је за Вас до краја о. г. плаћено.

Г. Осман Нури бег, Цариград. Примили смо 4 ф. и послали смо Вам све бројеве од почетка о. г. Изволите послати још 1 ф. па да Вам се лист непрекидно до краја о. г. шаље.

За уредништво одговара А. Пајевић.
Главни сарадник Абуказем.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

Већ је дат у штампу и у велико се ради

ВЕЛИКИ СРПСКИ СЕКРЕТАР С НАРОДНИМ АДВОКАТОМ

по најновијим и бољим ауторима за наш свет удешено упуство, како да се пишу: писма, тужбе, уговори, процене, тапије, тестаменти, пуномоћја, облигације, и остале разне исправе на крају додате таблице, најпростије израђене и за свакога лако разумљиве, о претварању старих мера у нове и нових у старе, и таблице о прорачунавању интереса,

ИЗДАЊЕ

КЊИЖАРЕ ВЕЛИМИРА ВАЛОЖИЋА.

Пре шест година потписана књижара издала је: „Најновији Српски Секретар“, који је брзо распродат те по томе књижара ласка себи да је, ако не потпуно а оно приближно, намирила потребу, која се у нашој публици опажа за таком књигом.

Па како се у последње време појавила јака тражња, ми смо се постарали да приредимо и дамо у штампу овај: „Велики српски секретар с народним адвокатом“

Да би књига што боље израђена била, дали смо први део: „Велики српски секретар, где долазе разна писма, човеку како вичну овом послу тако и добром зналцу нашега језика, те га је уредио по најбољим и најновијим ауторима а удесивши га за наше прилике. Други део: „Народни адвокат“ радио нам је човек стручан, добар зналац правних наука. На послетку и таблице о претварању нових мера у старе и старих у нове израдио је такође стручан човек. И тако смемо рећи, да Велики српски секретар с народним адвокатом неће наћи у нашој публици замерке ни што се тиче чистог и лепог језика ни што се тиче правне важности оних разних докумената.

Кад се само узме на ум, да човек често може наићи на сметње или што му тужба није добро написана, или што му уговор, тестамент, облигација, тапија итд. није према законским прописима састављена, па се врло често и оштетити, а нарочито онај који у своме месту нема адвоката ни другога вештог човека да га за савет упита, онда заиста неће нико оспоравати важност овој књизи, која може свакоме, ко само уме читати и писати, помоћи саветом и упутити га како у којој прилици ваља поступити и радити.

Велики српски секретар с народним адвокатом биће добро дошао и трговцу и занатлији и сељаку и спекуланту и чиновнику и свештенику и учитељу — једном речи свакоме, који год има потребу да води ма какву преписку. И ми се за то надамо, да ће ова књига наћи што већег одзива код наше публике.

Књига ће изнети 20 печатаних табака на великој осмини.

Цена јој је три динара или 1 ф. 50 нов. а вр.

Молимо г. учитеље, свештенике, општинске писаре и сваког пријатеља, да се заузму око скупљања претплате.

Рок скупљања претплате траје до 31 августа, ове год. а дотле ће и књига бити готова, за то молимо господу скупљаче да нам до тог дана пошљу скупљену претплату.

Имена претплатника и скупљача штампаће се, само за то молимо да нам пошљу разговетно исписана.

На осам књига дајемо једну за труд.

Наручбине без новаца не важе.

Књиге ће се разаслати поштом о трошку књижаре.

Београд 9. Јула 1880 год.

КЊИЖАРА ВЕЛ. ВАЛОЖИЋА

РЕД ПЛОВИДБЕ
ПУТНИЧКИХ ПАРОБРОДА.

Од 21. Априла (3 маја) 1880. до даље наредбе.

Нови Сад-Земун: сваки дан изузимајући фторник у $\frac{1}{2}$ 5 сати по подне.

Нови Сад-Тител: средом и недељом у $\frac{1}{2}$ 5 сати по подне.

Нови Сад-Оршава-Галац: и Рушчук-Косполи: по недељником, четвртком, и суботом $\frac{1}{2}$ 5 сати по подне.

Нови Сад-Пешта: сваки дан изузимајући петак $\frac{1}{2}$ 11 сати пре подне.

Нови Сад, 20. Априла (2. маја) 1880.

У П Р А В А.

—11

ОГЛАСИ.

КАСЕ

по најновијој американској системи, сигурне од ватре и похаре, из фабрике

ФЕЛИКСА ВЛАЖИЧЕКА

у Бечу,

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици, а у цени знатно јефтиније.

Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

